

5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 1 protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Zdaniem skarżącego świadczenie emerytalne jest świadczeniem ekonomicznym stanowiącym część indywidualnych aktywów parlamentarzystów, którzy je otrzymują i spełnili warunki jego otrzymywania. Jego nagłe obniżenie, szczególnie kiedy wynika z ponownego obliczenia świadczenia dokonanego retroaktywnie na podstawie różnych kryteriów wypłacania określonych jednostronnie przez izbę deputowanych (Włochy), jest tożsame z opodatkowaniem indywidualnego majątku posłów, które — jako takie — może być przewidziane jedynie ustawą, a w każdym razie powinno być uzasadnione szczególnym interesem publicznym, który w niniejszym przypadku nie został przywołany i który zresztą nie istnieje, zważywszy że owo ponowne określenie świadczenia emerytalnego nie zapewnia żadnych rzeczywistych oszczędności.

6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i ochrony praw nabytych.

Strona skarżąca podnosi bezprawność ze względu na oczywiste naruszenie zasad pewności norm i stosunków, a także uzasadnionych oczekiwań i ochrony praw nabytych. Jego zdaniem ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego jest retroaktywne, ponieważ narzuca wstecznie odmienną metodologię określania świadczenia powodującą znaczne obniżenie jego wysokości (w niniejszym przypadku o 50 %), ostateczne i stałe, chociaż beneficjent nabył do niego uprawnienie długo przed przyjęciem wspomnianej uchwały. W ten sposób zdradzone zostają naturalne i uzasadnione oczekiwania świadczeniobiorców dotyczące skuteczności i stabilności w czasie świadczenia emerytalnego w braku jakiegokolwiek powodu mogącego uzasadnić taki radykalny i stały skutek w odniesieniu do sytuacji dawno już zaistniałych i zamkniętych.

7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia zasad racjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności.

Strona skarżąca podnosi bezprawność środka, ponieważ został on przyjęty bez uzasadnienia jego powodów i celów, z przekroczeniem granic wyjątkowości i wyrażenia zgody, co prowadzi do jawnej sprzeczności z zasadą równości i racjonalności.

8. Zarzut ósmy dotyczy innych powodów naruszenia zasad racjonalności, proporcjonalności, równego traktowania, niedyskryminacji i solidarności

Strona podnosi bezprawność środka, ponieważ jest on niezgodny z zasadami racjonalności, proporcjonalności, solidarności, równego traktowania, a ponadto: 1) narzuca retroaktywnie system składkowy podmiotom, którym świadczenie zostało przyznane na długo przed uchwałą izby deputowanych (Włochy) nr 14/2018, jeśli nie przed wejściem w życie systemu składkowego w wyniku tak zwanej reformy Dini (1996 r.); 2) zmienia status prawny składek pobieranych od byłego posła, nie wspominając nic o podatkach bezpośrednich potrącanych przez Izbę jako podatek zastępczy; 3) narzuca retroaktywne stosowania systemu składkowego, który nie ma w sobie nic składkowego zarówno jeśli chodzi o zasady, jak i o cele; 4) stanowi nieracjonalne i błędne zastosowanie współczynników transformacji i kryteriów rachunku prawdopodobieństwa, odnosząc je do już znanej przeszłości, nie zaś do przyszłości; 5) wyraża jasną wolę zrównania świadczeń emerytalnych i świadczeń socjalnych pracowników sektora prywatnego, podczas gdy w rzeczywistości chodzi o uposażenia mające różny charakter.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Ceravolo/Parlament

(Sprawa T-346/19)

(2019/C 263/60)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico Ceravolo (Noventa Padovana, Włochy) (przedstawiciel: M. Paniz, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności komunikatu Dyrekcji Generalnej ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, w którym transponowana została uchwała Prezydium Izby Deputowanych nr 14/2018 z dnia 12 lipca 2018 r. i uchwała Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, a także stwierdzenie nieważności ponownego określenia i obliczenia świadczenia emerytalnego przyznanego przez Parlament Europejski;
- w konsekwencji — stwierdzenie prawa strony skarżącej do utrzymania przedmiotowego świadczenia emerytalnego w uzyskanej wysokości nabytego na podstawie przepisów obowiązujących przed uchwałą Prezydium Izby nr 14/2018 lub uchwałą Rady Prezydium Senatu Republiki nr 6/2018, wraz ze zobowiązaniem Parlamentu Europejskiego do wypłaty na rzecz strony skarżącej wszystkich niesłusznie wstrzymanych kwot powiększonych o rewaluację pieniężną i odsetki ustawowe od daty wstrzymania do dnia zapłaty, oraz nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który zostanie wydany, oraz natychmiastowego i całkowitego przywrócenia pierwotnej kwoty świadczenia emerytalnego, a także naprawienia wszelkich szkód w zakresie, w jakim okaże się to należne stronie skarżącej;
- w każdym wypadku — zasądzenie pełnego zwrotu wydatków, w tym wynagrodzenia adwokata wraz z VAT, opłatami skarbowymi i ze zryczałtowanymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-345/19, Santini/Parlament.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2019 r. — Enrico Falqui/Parlament

(Sprawa T-347/19)

(2019/C 263/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Enrico Falqui (Florencja, Włochy) (przedstawiciele: F. Sorrentino i A. Sandulli, avvocati)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej noty i o zobowiązanie Parlamentu do wypłacenia mu kwot niesłusznie wstrzymanych do czasu wydania wyroku.